

Lifgeislan og stjörnusamband.

—o—

I.

Fyrir 8—9 árum kom út bók efir próf. dr. Ág. H. Bjarnason, sem heitir Himingeimurinn. Þar stendur á bls. 101—2, þetta: „Lifgeislan er með öllu óþekt enn hér á jörðu, hvað þá milli hnatta; og „hugsanaflutningur“, jafnvel um stuttar leiðir, mjög mikið vafamál; þá má nærri geta, að það er nokkuð djarft að tala um hugsanaflutning eða hugskeyti milli hnatta. Það er annar barnaskapurinn, önnur heimskan frá.“

Enginn vafi getur á því leikið, að orðum þessum er stefnt að Nýal, og hefi eg það álit á hinum margfróða heimspeking, próf. Á. H. B., að það muni a. m. k. ekki langt líða, áður hann óskar þess að hann hefði þau orð aldrei ritað. Á þessum síðustu 8—9 ártum hefir svo margt komið fram í rannsókn og riti, sem miðar til að sýna, að hinn lifandi líkami er hlaðinn eða magnaður af orku nokkurri og sendir frá sér ýmiskonar geisla, að enginn hugsandi maður getur framar hjá því komist, að fara að líta rétt á þetta mikilvæga mál. Frá þesskonar rannsókn-

Vísir Fapri 1935

um er mjög fróðlega sagt í bók eða bæklingi eftir dr. Sydney Alrutz, sem heitir Neue Strahlungen des menschlichen Organismus: Nýjar geislanir frá mannslikamanum. Dr. Alrutz, sem látinn er fyrir nokkrum árum, var kennari við háskól-

ann í Uppsölum, skarpvitur maður og vandvirkur rannsóknari. Þá má nefna hinar fögru rannsóknir dr. Deutmanns, en hann er hollenskur læknir. Hefi eg minst á rannsóknir þessar í ritgerð minni Über Wesen, Ursprung und Zukunft des Lebens. (Um eðli, uppruna og framtíð lífsins), sem prentuð er í Zeitschr. f. Parapsychologie, 1933, S. 174—79. Þótti mér af ástæðum, sem auðskildar eru hverjum þeim sem lesið hefir ritgerðir mínar, einkar vænt um að sjá að dr. Deutmann notar orðið vitale Ladung, lífhleðsla eða lífmagnan. Nýjasta ritið sem eg veit af um þessi efni, er eftir franskan verkfræðing, Voillaume að nafni, og heitir Essai sur les Rayonnements de l'Homme et des Etres animés (1931): Um geislanir

maþna og annara lifandi veru; virðist þók þessi, ef marka má það sem eg hefi séð um hann ritað, vera fróðleg mjög. Hvað hugsanaflutning snertir er nú svo komið, að óhætt virðist að fullyrða, að óvísindalegt sé með öllu, að efast um að hann eigi sér stað. Hefi eg sjálfur í þeim efnum mikla reynslu sem er eins óyggjandi og hún, yfirleitt. hefir verið óskemtileg. Hefir mér þannig, og að visu mjög án þess að eg hefði þess óskað, veist óvænt innsýn í óvenjulega rangsnúid hugarfar. Og annars veit hver maður sem tekið hefir þátt í nokkrum miðilfundum, eða getur vitað, að miðillinn svarar spurningum sem aðeins eru hugsaðar.

II.

Í hver maður, sem af nokkurri alúð vill hugleiða framsækni og sambandsviðleitni lífsins, eitt og slíkt hefir lýst sér hér á jörðu, mun geta skilið hvern ólíklegt það er, að jafnvel fjarlægðirnar í himingeimnum geti verið þeirri sambandsviðleitni, ósigrandi hindrun. Og hljóta þar að koma til greina geislarnir, sem láta ljóshraðann langt að baki. Um 22 ára bil hefi

eg verið að reyna að rannsaka ýmislegt er að þessu lýtur, og er árangurinn sá, að eg get ekki verið í neinum vafa um það, að lífgeislan á sér stað himinhnatta-anna á milli. Kemur slík geislan til greina í svefni og draumum, og eins í endurbyggingu eða endursköpun líkama þeirra sem fram eru liðnir, einsog svo merkilega er að orði komist. Hver hlutur, lifandi og liflaus, stafar frá sér geislum, sem miða til að endurframleiða hlutinn eða endurskapa. Er þetta þar sem vísindi eru lengra komin en hér á jörðu, notað á mjög merkilegan hátt. Men geta safnað geislum frá fjarlægri stjörnu og látið þá framleiða líkan eða mynd af stjörnu-anni allri eða landi þar, þegar um jarðstjörnu er að ræða; landshluta, borg, götu, húsi, herbergi, lifandi verum sem þar eru. Verður árangurinn af slíku, mjög miklu fullkomnari stjörnufræði en til er ennþá hér á jörðu. Mun eg í annari grein segja frá skemtilegu dæmi þeirrar fræðslu sem á slíku byggist.

3. apríl.

Helgi Pjeturss.